

Sinnesrogudstjänsten – en sårbar och mera jämlik mänsklighet

Sinnesrogudstjänsterna har växt fram som ett svar på behov som handlar om liv och död. Det är i den livsnerven som fröet finns till en vidare andlig förnyelse inom Svenska Kyrkan - och andra kyrkor. Sinnesrogudstjänsten sätter den mänskliga sårbarheten och beroendet av Gud och av varandra i centrum, utifrån tanken att när vi som människor tar hand om det sårbara och skadade i oss själva och i relation till våra medmänniskor ger vi Gud plats. Som evangelisten Matteus citerar att Jesus säger: *Vad ni gjort för någon av dessa mina minsta ... har ni gjort för mig* (Matt 25:40).

Det kanske viktigaste inflytandet från tolvstegsrörelsen har att göra med att gudstjänsten ger utrymme för den mänskliga erfarenheten så som den är, utan försköning och omskrivningar ... Självt har jag funnit inspiration i författaren och pastorn Tomas Sjäödin som bryter tystnaden kring livets skörhet, genom sina böcker om familjens erfarenheter av sjukdom och död.

Tomas Sjäödin: Ett varmare och mer mänskligt liv

Profetiskt berättar han i en krönika hur han ibland ser framför sig när han går på gatan att alla han möter bär sina svårigheter, inte väl dolda, utan i genomskinliga plastkassar. Så genomskinlig kan en Sinnesrogudstjänst kännas. Det kan upplevas obekvämt och kanske genant för den som är ovan, men också ge en glimt av den vision om ett varmare och mer mänskligt liv som Sjäödin skriver och där vi inbjuder varandra på mer genomskinlighet.

Delande och bönelappar i Sinnesrogudstjänsten blir ett sätt att markera att i gudstjänsten gäller ett annat normsystem. Det som träder fram är en sårbar, men också mycket mera jämlik mänsklighet, i det att vi alla på djupet är beroende av den Gud som håller oss också när livet är i kaos. Det är inte en kyrka för rika som ska dela med sig till den som ingenting har, utan en kyrka där vi alla är fattiga och delar de rikedomar vi trots allt har - vare sig det är humor, kämpaglöd, pengar eller helt enkelt hopp. Gåvorna är olika fördelade, men när vi delar dem så räcker de långt.

Intressant nog har denna förnyelserörelse uppstått inom Svenska Kyrkan i en tid när kyrkan själv befinner sig i en rörelse från att ha utgjort samhällets absoluta centrum och dominerande tolkningsram, till att upplevas som marginell och maktlös. Då blir tron viktig att Gud själv har avstått sin allmakt och förenat sig med oss i vår största mänskliga sårbarhet.